

6. KNIHA ZO SÉRIE „Z KRVI A POPOLA“

2. ČASŤ

PRVOTNÁ

KRVI

A

KOSTÍ

MOMENTÁLNE NAJPREDÁVANEJŠIA AUTORKA
PODĽA *NEW YORK TIMES*

JENNIFER L.

ARMENTROUTOVÁ

SOLIS

ATANTIA

PRVOTNÝ ZÁVOJ

BAVINENÉ
MORÉ

PRVOTNÝ ZÁVOJ

PRVOTNÝ ZÁVOJ

SAYONSKÉ
MORÁ

EVAEMON

KARSODONŤA

MASADONŤA

ELVZJSKÉ
VRCHY

ZELEŇA
MŤAZA

VAROVÉ
PLANNY

KLAN MŤTVÝCH KOSTI
BĚKŤON

SPESOV MYS

ZALIV
PODŠVETŤA

OSTROVY
BĚLE

POHOŘE
SŤOTOS

POHOŘE
SŤOTOS

UĤESTY BOHŤNĚ LOVĚ

SAONOVĚ
JASKYNĚ

TADOUS

ALCEA

VŠOKĚ STRĚNĚ
THRONOS

POHOŘE
NĚTOS

PRVOTNÁ KRVÍ A KOSTÍ

2. část'

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

**ZELENÝ
KOCŮR**

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: THE PRIMAL OF BLOOD AND BONE: Blood and Ash book 6. (Published by Blue Box Press, an imprint of Evil Eye Concepts, Incorporated.) preložila Monika Krajčiová.

Translation © 2026 by Monika Krajčiová

Zodpovedná redaktorka: Lucia Halová

Jazyková korektúra: Mária Danihelová

THE PRIMAL OF BLOOD AND BONE copyright © 2025 by Jennifer L.

Armentrout

All rights reserved

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. 93101 Šamorín,

Morušová 1951/5, Slovensko

Webová stránka: zelenykocur.sk

E-mail: redakcia@zelenykocur.sk

Cover Design © Hang Le

Grafická úprava: Design Amorandi

Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-87-1

EAN 9788069010871

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', skenovat' ani distribuovat' v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosíme vás, aby ste sa nezúčastňovali pirátstva materiálov chránených autorským právom, ani také správanie nepodporovali. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

KAPITOLA 29

POPPY

„Poppy?“

Strhla som sa a odvrátila pohľad od sklenenej steny spálne. Casteela som vôbec nepočula – pohyboval sa až otravne ticho. Ako dlho tam vlastne stál? Vyzeralo to, že sa o dvere opiera dlhšie než pár sekúnd.

„Si v poriadku?“

„Áno.“ Aspoň som si myslela. Po neskorom obede s Casteelom som odišla z jedálne umyť si ruky. Neviem, prečo som podišla k tomuto oknu dívať sa na Útesy.

Znova.

„Si nádherná.“

„Ďakujem.“ Pozrela som sa naňho. „Ty tiež celkom ujdeš.“

„Ujdem?“ Založil si ruky na prsiach. „To je všetko?“

„Uhm.“ Popravde, bol úchvatný. A nepochybovala som, že si to dobre uvedomuje. „Čo máme na dnes naplánované?“

„Momentálne nič.“

Podstata vo mne sa rozprúdila silnejšie. „Nemôžem tu len tak sedieť a nič nerobiť.“

„Prečo? Lebo ťa to bude lákať preniesť sa tieňokrokom do Pensdurthu?“

„Nie,“ oponovala som.

Zamračil sa. „Poppy...“

„Nebude,“ odporovala som s povzdychom. „Sľúbila som ti to.“

Chvíľu mlčal. „Nebudeme tu celý deň sedieť. Dnes večer máme začať s výcvikom.“

Správne. Úplne som na to zabudla.

Premeral si ma, zahryzol si do spodnej pery a vystrčil te-sák.

„Ale viem, ako by sme si medzitým mohli vyplniť čas.“

Podarilo sa mi zachovať kamennú tvár, hoci mnou prebehla vlna horúčavy. „Vieš aj o niečom prínosnejšom, než je to, čo ti práve teraz behá hlavou?“

„To, čo mi behá hlavou, je dosť prínosné.“

„Uhm.“

Prešla som popri čižmách, zamierila k stolíku pred gaučom a vzala si stehenný popruh. „Niečo urobiť môžeme.“

Otočil sa ku mne. „Dúfam, že súčasťou toho bude menej šatstva, prípadne žiadne. Ale keď vidím, že si dávaš popruh, asi dúfam márne.“

„Presne tak.“ Pritiahla som si remene a pozrela sa na dýky, ktoré som si sem odložila – jednu z kameňa tieňov a druhú krveľovú, ešte stále zabalenú. „Môžeme začať realizovať plány... s povýšenými.“

„Až tak veľmi sa chceš do toho pustiť?“

„Ani náhodou. Ale chcem to už mať za sebou.“

„Rozumiem. No Kieran tu nie je.“

Vlastne sa mi uľavilo. Chcela som to už mať za sebou, a zároveň to odložiť.

„Máš dôvod brať si krveľovú dýku a nie svoju?“

„Áno.“ Pohľad mi sklúzol na zabalenú kapsičku. „Odkedy viem, ako bola vyrobená... a že rukoväť je vyrezaná z Pree-

linej kosti...“ Striaslo ma. „Nedokážem sa na ňu dívať ako predtým. Nie po tom, ako som ju videla zložiť Delana.“

Casteel sa na chvíľu odmlčal. „To je pochopiteľné.“

„Rozmýšľala som, že ju dám Delanovi.“ Pozrela som sa na Casteela. „Ak si teda nemyslíš, že by mu to mohlo ublížiť.“

„To asi nie, ibaže dal ti ju Vikter. Niečo pre teba znamená.“

„Áno. Znamenala. Ale patrí jemu.“ Dľaňami som si pošúchala kolená. „Aj keby ju nechcel, ja ju už nebudem používať.“

Casteel stíchol a sledoval ma silným, prenikavým pohľadom, z ktorého som sa začala ošávať.

Radšej som si ďalej šúchala kolená. „Keď sme pri Kieranovi, som prekvapená, že s nami neobedoval.“

„Zrejme je s generálmi.“ Jemne sa uškrnul.

Pri odpovedi vôbec nezaváhal a aj by dávala zmysel, lenže tie úlohy mohol plniť hocikto iný.

„Alebo s Heleneou,“ dodal.

To ma zaujalo. „Myslíš?“

„Nie.“ Zasmial sa.

Stisla som pery. „Obzerala si ho.“

„Všimol som si.“

„Myslíš, že aj on to postrehol?“

„Zrejme nie.“

Zaškúlila som naňho. „Je krásna.“

„Je, ale na to, aby si niekto získal a udržal Kieranov záujem, treba viac.“

Prešla som si jazykom po tesáku, prikývla a ruky si ovinula okolo kolien. „Je to zvláštne,“ prehovorila som po chvíli a snažila sa, aby to vyznelo odľahčene. „Kieran s generálmi.“

Nadvihol obočie. „Áno?“

„Áno. Je radca koruny. Mal by byť tu, nie s generálmi,“ tvrdila som. „A okrem toho je tvoj najbližší...“ *Priateľ* sa mi nezдалo ako slovo, ktoré by vyjadrilo, čím mu – alebo nám – Kieran je.

„Najbližší...“

„Najbližší čokoľvek.“ Mykla som plecami. „Čo sa medzi vami deje?“

„Môžem ti povedať len to, čo naposledy.“ Naklonil hlavu. „Ale vidím, že tomu neveríš.“

Žmolila som si prsty od nervozity, lebo sa mi nepáčilo, že má pravdu. „Nie.“

Casteel na mňa chvíľu hľadel a potom sa zasmial. Ten smiech ma znervóznil. Bol suchý. Pichľavý. „Neveríš mi?“ Odtlačil sa od dverí. „Šokujúce.“

„Počkaj. Čože?“ Dívala som sa, ako sa otáča. „To som nepovedala.“

„Máš pravdu. Nepovedala si to.“ Vošiel do jedálne. „Neveríš iba tomu, čo ti hovorím. Zjavne je medzi tým veľký rozdiel.“

„Je.“ Vyskočila som na nohy a išla za ním. „Obrovský.“

Casteel s odfrknutím zastal pred príborníkom a ten hlboký zvuk, čo mu vyšiel cez zatvorené pery, ma okamžite prepel do režimu mrchy.

„Čo to má znamenať?“ zaútočila som naňho. „Ten zvuk, ktorý si vydal.“

Vybral si fľašu. „Aký zvuk?“

Skoro mi oči vypadli z jamôk. „Ten zvuk, ktorý si práve vydal, Casteel.“

„To som si len odkašľal.“

„To myslíš vážne, doriti?“

„Nebud' vulgárna,“ napomenul ma jemne, keď sa na mňa pozrel cez plece. „K dáme sa to nehodiť.“

Nezmohla som sa na slovo. „Ja ti ukážem, čo sa ku mne nehodí!“

„Vyhrázaš sa mi dobrou zábavou?“ podotkol a nalial si do pohára whisky. „Dáš si?“

„Nie.“ Zhlboka som sa nadýchla a začala počítať do desať. Dostala som sa k štyrom. „Odfrkol si si. To nebolo odkašľanie.“

Pozrel sa na mňa a pohodil hlavou. „Si si tým istá?“ Odkašľal si. „Mne to znie rovnako.“

Vyjavene som naňho hľadela. „Neznie...“

Casteel si znova odkašľal.

„No dobre, znie to podobne,“ pripustila som, „ale nie je to ten zvuk, ktorý si vydal.“

Nespúšťal zo mňa oči a odpil si. „Naozaj sa hádame o odfrknutí?“

„Áno! Nie!“ Rozčúlene som rozhodila rukami. „Nie. Hovoríme o tom, že ku mne nie si úprimný.“

Za zreničkami sa mu zablysla podstata a zaťal zuby. Na krátku chvíľu – naozaj len na sekundu – som vycítila jeho hnev a ešte niečo za ním. Rýchlo to zmizlo. Vzápätí si emócie opäť ohradil múrmi.

„Iba v niektorých veciach nie som otvorený, Poppy,“ pripustil a zádyh v jeho očiach sa utlmil. „Dúfam, že môžeš tvrdiť to isté.“

Prekvapene som otvorila ústa a o krok ustúpila. „Ani neviem, čo ti na to mám povedať. Len v niektorých veciach ku mne nie si úprimný?“

„Otvorený.“ Keď som sa nadýchla, že mu na to niečo odvrknem, skočil mi do reči. „A áno. Je v tom rozdiel.“

Prepichla som ho pohľadom. „Myslíš, že to neviem?“

Keď preglgol, napli sa mu svaly na krku. „Myslím...“

Slnecnou sieňou sa rozľahlo zaklopanie, takže sa obrátil. Hneď nato sme začuli Delana. „Cas? Poppy?“

Prudko som sa obrátila ku Casteelovi. „Netvár sa...“

Obišiel ma. „Ako?“ spýtal sa.

„Sviniar,“ sykla som naňho.

Obrátil sa ku mne a v očiach mu zaiskrilo. „Nezbednica.“

„Netvár sa, že si na zjedenie.“

„Netvárim.“ Otočil sa a prešiel cez salón. „Som.“

Nahnevane som sa vybrala za ním. „Si neznesiteľný, sebec-ký...“

Vo dverách sa zjavil Delano a Casteel predou mnou zastal. S nadávkou som mu pristála na chrbte.

Zachytil ma za ruku, aby som sa nezvalila do kresla. „Áno, Delano?“ spýtal sa.

„Je tu...“ Vkolak si nás jedného po druhom premeral. „Vy sa... hádate?“

„Nie.“ Vyrhla som si ruku z Casteelovho zovretia.

Delano pomaly zažmurkal. „Určite?“

„Určite,“ vyštekla som.

Delano sa pozrel na Casteela. „Mám skryť zbrane?“

Znovu som s úžasom vytreštila oči.

„Zatiaľ nie,“ odpovedal Casteel milo.

„Prečo by si mal skrývať zbrane?“ chcela som vedieť.

Delano zvrátil čelo. „To je chyták?“

„Čo potrebuješ, Delano?“ prerušil ho rýchlo Casteel, kým som sa stihla ďalej pýtať.

„Máte návštevu.“ Pohľadom prešiel na mňa. „Vlastne Poppy. Prišla Tawny.“

Zovrelo mi žalúdok a hnev na Casteela sa v tej chvíli rozplynul. Namiesto neho ma zaplavil nepokoj. „Ona je... tu?“

„Áno.“ Delano prešľapoval na mieste. „Teda, čaká na chodbe.“

Casteel urobil krok dopredu a trochu ma zatienil. „Neviem, či je teraz vhodná chvíľa.“

„Musím s tebou súhlasiť,“ zamumlal Delano. „Poviem jej...“

„Nie,“ zarazila som ho a vystrela som sa. „To je v poriadku.“

Casteel sa otočil a o myšlienky sa mi obtrela jeho borovico-korenistá značka. *Nevyzeráš v poriadku.*

Zhlboka som sa nadýchla. *Som. Musím ju vidieť. Ja len...* Neviem. Netušila som, prečo ma stretnutie s Tawny naplňa takou hrôzu, ale chcela som ho už mať za sebou. „Pusti ju, Delano.“

Na sekundu zaváhal. „Dobre.“

„Môžeš ju na okamih zdržať?“ opýtal sa Casteel.

„Jasné.“ Delano sa zvrchol na päte a na odchode si zamrmal:
 „Určite ocení viac času, aby mohla vymyslieť ďalšie spôsoby,
 ako mi odtrhne gule, keď ju nepustím.“

Zažmurkala som.

„Poppy.“

Pokrútila som hlavou a zavrela oči. „Som pripravená sa s ňou stretnúť. Len... Neviem, prečo sa takto cítim, ale musím ju vidieť. Je to moja priateľka. Musím sa stretávať s priateľmi.“
 Trhane som sa zasmiala a znovu sa mi obrátil žalúdok. „Stále mi pripadá zvláštne vysloviť to slovo s vedomím, že...“

„Že čo?“

„Že niečo znamená.“ Do líc sa mi nahrnulo teplo. „Viem, že to znie hlúpo.“

„Neznie.“ Zaťal zuby. „Nie, keď ti väčšinu života nedovoľovali nadväzovať priateľstvá.“

A hlavne, keď som nevedela, či je to naozajstné priateľstvo.

Tak veľmi som sa bála, že láskavosť a záujem, ktoré mi prejavuje Tawny, sú pre ňu iba povinnosťami čakatelky.

Ale boli skutočné.

„Nerozmyslela si si to s tým pitím?“ spýtal sa.

„Rozmyslela,“ vydýchla som.

„Dobre.“ Casteel podišiel k príborníku a vybral štíhlu karafu. „Si nervózna.“

„Je to tak vidieť?“ spýtala som sa, keď mi nalieval.

Vrátil karafu na miesto. „O chvíľu si odkrútiš končeky vlasov.“

Zachmúrene som sa pozrela nadol a uvedomila si, že si skrúcam koniec vrkoča. Na perách sa mi zjavil ironický úsmev. „Holland mi vravel, že ani Seraphena nevie, čo s rukami, keď je nervózna.“

Podal mi pohár. „Okrem toho máte ešte niečo spoločné?“

Zamyslela som sa nad tým. „Zjavne som mu ju pripomínala, keď sa nazlostím.“ Stisla som pery. „Ale neviem, či sa tým mám chváliť.“

Uškrnul sa a otočil sa po svoj pohár. „Možno máš po nej tú svoju... bojovnosť.“

„Ak áno, je to lepšie, než zdediť ju po Isbeth.“

„Ty nemáš z Isbeth nič.“

Okrem tváre, nosa a pier. Nechápem, ako som to kedysi mohla nevidieť, ale bola som mu vďačná aj za tú polopravdu. Okrem fyzickej podoby som však v ničom nebola ako ona.

Casteel sa na mňa zadíval ponad okraj pohára. „Prezradíš mi, z čoho si taká nervózna?“

Už som chcela povedať, že neviem, no potom som pokrútila hlavou. Celkom pravda to nebola. „Asi sa bojím, že sa ku mne nebude správať ako predtým.“

Neodpovedal mi hneď. „Cítiš sa inak?“

„Vlastne...“ Prešla som si jazykom po tesáku. „Áno aj nie.“

Nadvihol obočie.

„Teda, cítim sa rovnako, ale... ja neviem. Aj trochu inak, no neviem vysvetliť ako.“ Neisto som sa rozosmiala. „Táram.“

„Nie.“

„Naozaj?“ Odpila som si z pohára. „Tak ako sa podľa teba cítim?“

„Neviem ti povedať, ako sa cítiš,“ odvetil a prešiel rukou po opierke kresla, „ale viem, že ja som sa po premene cítil rovnako aj trochu inak. Zostrili sa mi zmysly – čuch, chuť a zrak – a bol som silnejší a rýchlejší. Preto sa mi spočiatku zdalo, že ríša sa akosi zmenila. Ale v skutočnosti sa zmenil môj vzťah k všetkému naokolo. A preto som sa cítil inak.“

Pomaly som prikývla. To dávalo zmysel.

„Zmenila si sa,“ pokračoval. „Na úrovni buniek. Tak ako ja po premene a keď si ma povýšila.“

„Ja som ťa nepovýšila. Tak to nebolo.“

„Ale znie to lepšie, ako tvrdiť, že si ma stvorila.“ Vykročil dopredu.

Zasmiala som sa. „To je pravda.“

Keď predo mnou zastal, úsmev z tváre sa mu vytratil. „Nechcem sa s tebou hádať. Nie tak,“ šepol a chytil ma za šiju.

To, čo sa práve medzi nami odohralo, sa nepodobalo na naše zvyčajné podpichovanie. „Ani ja.“

„Bohovia, Poppy. Ja...“ Zavrel oči a stíchol. „Ja ťa milujem. Ja ťa tak strašne milujem, Poppy.“

„Viem.“ Jeho slová ma zasiahli priamo do srdca a trochu zmiernili tú ťažobu, ktorá ma tam kvárila – jeho silné slová, ktoré pre mňa znamenali všetko. „Milujem ťa, Cas.“

Naklonil sa ku mne a vtisol mi na pery pomalý, sladký bozk. „Na ničom inom nezáleží.“

Nechcela som nič iné, len veriť tomu, že záleží iba na láske. Stratilo by sa tým podozrenie, že predo mnou niečo tají. Mohla by som mu jednoducho iba veriť. Lenže to by bolo hlúpe.

A hlúpa nie som, odkedy som odhodila závoj.

Vzala som mu tvár do rúk, nadýchla sa jeho vône, odstúpila od neho a zadívala sa mu do očí. „My...“

„Poppy?“ Zo Slnečnej siene sa ozval Tawnin hlas.

Casteel si vzdychol. „Toto určite nebola chvíľa.“

„Zaujímalo by ma, či Delanovi zostali gule a celé príslušenstvo.“

Zasmiala som sa a vyklázla mu. „Pre Perryho dobro v to dúfam.“ Plytko som sa nadýchla a poriadne si odpila. „Idem,“ zavolala som.

Casteel sa nejako dostal predo mňa. Netušila som, ako to urobil.

Tawny náhle zastala. „Raz už stačilo,“ zamrmlala. „Zase ma chceš vyhodit’?“

Zamračila som sa.

„Uvažujem o tom.“ Casteel predo mnou pár minút stál. „Ale nie.“ A ustúpil.

Nadýchla som sa...

Najprv som uvidela, ako sa ku mne náhli rozmazaná šmuha bielych kučier, ktoré boli kedysi medovohnedé.

„Nemusiš utekať,“ zašomral Casteel.

„A ty nemusíš Poppy strážiť,“ odvrkla mu a pohľadom prebehla po komnate.

Potom zrakom pristála na mne, prudko zastala a znehybnela. Pohla sa na nej iba hnedozlatá sukňa jej šiat a jej biele oči – celé biele okrem zreníc, ktoré bývali teplé hnedé –, sa zadívali do mojich.

Náhle som pochopila, prečo ma oblievala taká hrôza, keď som na ňu pomyslela. Na krku som necítila žiadne pichanie, ktoré som si už zvykla spájať s *vadentiou*, ale aj tak som vedela, prečo som vnímala ten nepokoj. Nebolo to tým, čo urobila.

Skôr tým, čo som ja urobila jej.

Zhíkla, až som sa strhla; znelo to, akoby zaškríekal nejaký dravý vták.

„Bohovia,“ vydýchol Casteel.

Vrhla sa ku mne s roztvorenou náručou. Na jej peknej tvári sa objavil úsmev a moje pery ho napodobnili... napriek tomu, čo som jej urobila...

Casteelov výraz stvrdol ostražitosťou, a keď sa Tawny rozbehla vpred, do postoja sa mu vkradlo skryté napätie.

Neublíži mi, uistila som ho rýchlo, lebo som pochopila, prečo tak zareagoval, a došlo mi aj to, prečo sa k nej Kieran a ostatní správali tak zvláštne, keď prvýkrát prišla do Dubového vrchu.

Keď som ju uvidela, do hrdla sa mi nahrnuli slzy. A v nich som zacítila... že niečo nie je v poriadku. Niečo, čo bolo v absolútnom rozpore s rovnováhou života a smrti. Vôbec som netušila prečo.

„Poppy!“ zvolala a okamžite sa na mňa hodila.

Keď ma objala a stisla ako medveď, nepremýšľala som nad tým, čo robím, ani či je to vhodné. Jednoducho som ju objala tiež. A to nám na chvíľu vystačilo. Dokonca som zabudla aj na to, čo som jej urobila.

„Mám pocit, že nič iné nehovorím,“ ozvala sa chrapľavo, „ale chýbala si mi.“

Zalapala som po dychu, lebo som zacítila jemný zápach...
zvädnutého orgovánu.

Smrti.

Celá som sa striasla a len som si ju silnejšie pritísila k sebe. Ani som nevedela, prečo sa o to snažím – lebo mi už bolo jasné, čo objavím –, ale aj tak som otvorila zmysly, aby som z nej niečo vycítila.

Kedysi v nej emócie bubľali hneď pod povrchom. Niekoľkokrát za deň dokázala zmeniť svoj postoj k rôznym veciam. To však prestalo, keď ju zranil kameň tieňov a upadla do hlbokého spánku.

Moje zmysly sa obtreli o prázdnotu ničoty, presne ako vtedy, keď som sa pokúšala niečo vycítiť z povýšených alebo revenantov. Ale ona nebola ani jedno.

To, čím sa stala...

Spomenula som si, ako som pri nej sedela, keď som sa ju pokúšala uzdraviť. Liala som do nej toľko zádychu, až som mala pocit, že mi vzplanú dlane. Prebrala sa však až vtedy, keď sa o ňu začala starať Wilhelmina – slečna Willa. Patria k najstarším Atlantínčankam a vedela som, že ona jediná môže Tawny pomôcť. Premenu mojej priateľky však nespôsobilala ona.

To ja.

A to aj napriek tomu, že som ju svojím dotykom neuzdravila.

„Poppy?“ zašepkala, čím mi pripomenula, že som stíchla.

Prehltla som spaľujúce slzy. „Tiež si mi chýbala.“

„To dúfam,“ zašomrala a chytila mi vrkoč. „Inak by som sa urazila.“

Nervózne som sa zasmiala.

Tawny sa odo mňa odtiahla, aby si ma poriadne prezrela. „Ako sa cítiš? Si v poriadku? Kde si bola?“ zaplavila ma otázkami. „Budeš môcť byť ešte niekedy s niekým sama?“

„Viem, že...“ Zamrkala som, lebo jej posledná otázka ma úplne odrovňala. „Prečo sa ma niečo také pýtaš?“

Nespúšťala zo mňa oči, hoci sa jej na čele objavila vráska. „To sa spýtaj,“ škaredo zazrela cez plece, „tuto princa Hawke-thorna.“

„Pre teba kráľa Hawke-thorna.“ Casteel prstom privrel dvere a vrátil jej drzý pohľad.

„Ako chceš,“ zamrmlala a znovu sa na mňa pozrela.

Očami som prekvapene prebehla z jedného na druhého. „Chcem to vedieť?“

„Myslím, že to už vieš,“ povedala a chytila ma za ramená. „Tvoj manžel to preháňa s tvojou ochranou.“

Pozrela som sa na Casteela, ktorý so vzdorovitým úsmevom na perách zdvihol pohár.

„To ja viem.“

„To ty vieš?“ odfrkla si Tawny.

Casteel na mňa žmurkol.

Tawny sa naňho nahnevane pozrela. „Máš šťastie, že si taký pekný.“

Znovu som vybuchla do smiechu a pritiahla si ju k sebe. Bohovia. Len Tawny to dokázala povedať bez štipky strachu či obáv. Stále bola sama sebou. To muselo niečo znamenať. Nič iné nemohlo byť dôležitejšie.

Opäť sa vo mne ozval ten zákerný hlások, ktorý mi pred pár minútami našepkával, že by som bola hlúpa, keby som verila tomu, o čom viem, že nie je pravda.

Dusila som sa žiaľom a silno ju stískala napriek tomu, že až cez šaty som cítila jej studenú pokožku, a nechcela som ju pustiť.

Tawny sa na mňa vydesene pozrela mliečnobielymi očami. „Poppy?“

Casteel stál okamžite pri mne, čo Tawny vyplašilo. „Čo sa deje?“ spýtal sa naliehavo a všimla som si, ako mu v očiach pulzoval zádyh.

„Nič. Prisahám,“ uistila som ho – obidvoch –, hoci mi prudko bilo srdce. Pustila som Tawny a odstúpila od nej. Mohla

som sa aj myliť, ale vedela som, že mám pravdu. V hrdle sa mi vytvorila horká guča.

„Začínam sa o teba báť,“ hlesla Tawny potichu a opatrne sa priblížila. Vystrela ku mne ruky, pričom si zjavne nevšímala nervozitu Casteela, ktorý stál vedľa mňa, a položila mi dľaň na plece. „Poppy?“

Pozrela som sa na ruku, jej studená pokožka ma chladila.

Ach, bohovia.

Toto si Tawny nezaslúžila.

„Hej,“ povedal Casteel potichu a prešiel mi prstami po líci. Otočil mi hlavu k sebe. *Rozprávaj sa so mnou.*

Otvorila som ústa, ale pri pohľade na ňu som zo seba nedostala slová. *Takto nie.* Nedokázala som vycítiť jej emócie, aj tak som však vedela, že má obavy. Rovnako, ako som vedela, že predtým bola šťastná. Vzrušená. To som jej nemohla vziať. Nie teraz.

Aspoň som sa snažila si to nahovárať – a čiastočne to bola pravda. Iná pravda zasa bola, že som zbabelá.

S tým som však ešte chvíľu dokázala žiť. A Tawny tiež.

Casteel ma pohladil palcom po líci. „Poppy?“

Zhlboka som sa nadýchlá, donútila sa k úsmevu a pozbierala sa. „Som v poriadku.“

Videla som na ňom, že si o tom myslí svoje. A nemýlil sa. Našla som cez *notam* jeho značku a šepla mu: *Poviem ti potom.*

„Určite?“ spýtala sa Tawny zároveň s Casteelom, ktorý mi tú istú otázku zašepkal v mysli.

„Áno. Od prebudenia mám ešte trochu zvláštne chvíle,“ zaklamala som bez mihnutia oka. Šlo mi to až príliš jednoducho. Naučila som sa to medzi povýšenými.

Tawny sa do mňa vpíjala pohľadom. „Ako sa cítiš?“ spýtala sa.

„Dobre. Naozaj.“ Zhlboka som sa nadýchlá a pomaly vydýchlá. „Len nemôžem uveriť tomu, že si tu.“

„Skôr tomu, že som sa sem dostala živá.“ Naklonila hlavu, až jej na tmavohnedé líce spadla biela kučera, a Casteel sa medzitým vytratil. „Tiež som z toho v šoku. Ja som táborila, Poppy. Táborila. V lese, na zemi, a len bohovia vedia, koľko tam ložilo chrobákov a všelijakých potvor s dlhými tenkými chvostami.“

Rozosmialo ma to, a vtedy zo mňa spadlo napätie. Nedokázala som si predstaviť, ako Tawny spí na zemi. Niežeby bola až taká útlocitná alebo nemala rada prírodu, ale nepatrila k ľuďom, ktorí sa za takými vecami hrnú. „Tak teraz som aj ja v šoku z toho, že si sa sem dostala.“

Usmiala sa. „Pre teba všetko.“

Skrútil sa mi žalúdok, keď som si predstavila všetky tie strašné veci, ktoré sa jej mohli stať na ceste do Karsodónie, a tú strašnú vec, ktorá sa jej už stala, hoci o tom nevedela. „Niežeby som nebola vďačná a šťastná, že ťa tu vidím, no prečo si to urobila? Tá cesta bola určite nebezpečná.“

„Kráľ ma povolal.“

Vrhla som na Casteela zvedavý pohľad. „Naozaj?“ opýtala som sa.

„Dúfal som, že jej prítomnosť ťa preberie, alebo ti aspoň pomôže spomenúť si,“ vysvetlil a mne sa... začalo roztápať srdce. Napriek všetkému.

„V skutočnosti ho moja prítomnosť akurát rozčuľovala,“ za-vtipkovala.

„To je pravda.“

Nahnevane a so srdcom, ktoré znovu našlo svoju kamennú tvár, som sa naňho pozrela. Vrátil sa na miesto pri stene a sledoval nás.

Sledoval Tawny.

Nakrátko som zavrela oči a našla jeho značku. *Tawny môžeš dôverovať, neublíži mi.*

Neodpovedal.

„A máš pravdu, nebola to práve prechádzka ružovou záhradou,“ pokračovala Tawny. „Skôr šialený šprint cez Krvavý les so zatratenými v päťách.“

„A to s tebou bola iba Gianna a pár strážcov?“ spýtala som sa. Keď prikývla, znovu som si ju privinula na hrud' a zovrelo mi žalúdok. „Mohli ťa...“

„Zabiť?“ dopovedala za mňa a prišlo mi nevoľno. „Ale nezabili.“

„To vidím.“ Odkiaľala som si. „No cestovať iba s vlkolačicou a niekoľkými strážcami cez vojnu zmietané kráľovstvo je zlý nápad. A ešte k tomu cez Krvavý les. To bolo... ľahkovážne.“

Tawny odtiahla hlavu a zvrátila jemné obočie. „Ty chceš mňa poučať o ľahkovážnosti?“

Otvorila som ústa, lenže začula som, ako sa Casteel zachechtal. Opäť som sa naňho nahnevane pozrela. Uškrnul sa a odpil si.

„Dobre, dobre,“ zamumlala som, „ale to ešte neznamená, že to nebolo strašne nebezpečné.“

„Gianna na mňa dávala pozor,“ rýchlo ma uistila. „Viem, že ju nemáš rada...“

„To som nikdy netvrdila,“ prerušila som ju zachmúrene.

Tawny sa odo mňa odtiahla a prekrížila si ruky na prsiach. „Nevyhrážala si sa náhodou, že ju roztrháš na márne kúsky a hodíš ju...“

„Horde vyhladovaných rypošov, ak sa do mňa zaľúbi,“ dokončil Casteel za ňu. „A aj by to urobila.“

Stisla som pery.

Veru urobila.

A ona by si to vôbec nezaslúžila. Nemohla za to, že jej strýko Alastir ju chcel vydať za Casteela. Ani za to, že bola krásna.

Vzdychla som si. „Pripúšťam, že som to trochu prehnela.“

„Ja si myslím, že nie,“ zapriadol Casteel ako mačka a mne sa z toho rozleteli motýle v bruchu.

„To o tebe nič dobré nevyvedá,“ zamrmlala Tawny.

„To nikdy nič,“ odvetil jej s úškrnom, z ktorého sa mu vytvorila jamka na líci.

Tawny si ho chvíľu premeriavala a potom sa rozosmiala.

„Nie si kompletný.“

„To hovorím, odkedy ho poznám,“ súhlasila som.

„A práve preto ma miluješ,“ odvrkol.

A mal pravdu.

„To ma neprekvapuje,“ odpovedala Tawny, „pretože ona tiež nie je kompletná.“

Zasmiala som sa a potom sa už plne sústredila na to, že Tawny je tu so mnou. Bola to ona.

Len... sa zmenila.

Posadili sme sa na pohovku a ďalšiu polhodinu som počúvala jej zážitky z cesty do hlavného mesta. Nedalo sa nevšimnúť si, ako sa jej do očí vrátil... život, keď hovorila o Gianne. Chcela som sa jej na to opýtať, ale muselo to počkať, kým nad nami nebudú bedlivo bdieť Casteelove oči.

„Chceš počuť niečo zvláštne?“ spýtala sa a pozrela na pohár vína, ktorý jej Casteel nalial. „Cítila som, že si sa zobudila. Obidva razy.“

Znovu mi prudko zovrelo žalúdok. „Naozaj?“ snažila som sa byť potichu, lebo som vedela, že Casteel nás počúva sústredenejšie. „Nevieš, ako je to možné?“

„Nedokážem to vysvetliť.“ Prešla prstom po pohári. „Skrátka som to cítila.“ Pozrela sa na mňa. „Gianna to prvýkrát necítila, ale druhýkrát vraj áno. Povedala, že cez *notam*.“

Prikývla som, hoci som vedela, že to nebolo ono.

„Tak som zistila, že niečo... nie je v poriadku,“ pokračovala a zahľadela sa na Casteela. „Vtedy mi nedovolil ťa navštíviť.“

Mysľou mi prebleskla hmlistá spomienka na jej hlas a steny obložené závesmi, ale kým som si stihla vyvolať podrobnosti, stratila sa. „Bolo to pre tvoju bezpečnosť. Nebola som... sama sebou.“

„Chápem.“ Letmo sa usmiala. „Ale aj tak sa mi to nepáči.“

Pousmiala som sa. „Samozrejme.“ Vydýchla som. „Vtedy ma... ovládal Kolis.“

Tawny zmeravela. „Čože? Ako?“

Vyrozprávala som jej všetko, čo som mohla, a snažila sa nedávať pritom na Casteela, ktorého ostražitosť a hnev zaplnili celú komnatu.

Do Tawny vošla taká zúrivosť, že by mu zrejme dokázala ublížiť. „Prečo to urobil?“

„To... neviem.“ V mysli sa mi vynorila spomienka na to, ako stojím pri okne a pozerám sa na Útesy. Akoby som sa na niečo dívala alebo tam niečo zazrela. Pokrútila som hlavou, lebo som nechcela venovať Kolisovi viac času, než bolo treba.

Spomenula som si na jednu jej otázku. „Pýtala si sa, kde som bola. Cítila si, že som odišla?“

„Áno. Vycítila som, že si preč. Nie mŕtva,“ dodala. „Ale áno. Len neviem ako.“ S tichým smiechom mykla plecami. „Odrazu sa deje veľa vecí, ktoré neviem vysvetliť – napríklad, ako som sa dokázala rozprávať s Vikterom.“

„S Vikterom!“ vykriklala som, až sa Tawny odo mňa odvrátila a Casteel zmeravel. „Bohovia! Na to som úplne zabudla. Vide-la som Viktera.“

Tawny nadvihla snehobiele obočie. „Čože?“

„Videla som Viktera na hore Lotho – v Ilizeu.“

Pomaly zažmurkala. „Z tejto mizernej informácie nič ne-
viem.“

Rýchlo som jej vyrozprávala, ako som stretla Viktera, ale dôvod som preskočila. Na to sme nemali čas a musela som sa jej niečo opýtať. Vlastne viacero vecí.

„Predtým ako Vikter odišiel, zmienil sa o Leopoldovi. Vra-
vel, že ho nevidel.“ Spomenula som si, ako sa zháčil, akoby
prezradil priveľa. „A že sa v ňom mylil.“

Všimla som si, ako sa Casteel zamračil, ale ona sa len
pousmiala. „Úplne som na to zabudla,“ povedala som mu a na-

pokon sa znovu otočila k Tawny. „Vravel, že sa mám opýtať teba. Vraj to pochopíš.“

„Mňa?“ Snehobiele kučery jej spadli do tváre, keď naklonila hlavu nabok a oprela sa. „Nič viac nevrael?“

„Vlastne nie.“

Tawny sa zamračila. „Neviem, čo tým myslel, aj keď on si asi myslí, že viem.“ Poklepkala si prstami po ústach. „Ja som sa s Leopoldom ani nikdy nestretla. Vedela som len to, že je *viktor*, lebo...“ Oči sa jej rozšírili úžasom. „Môže ísť o to? O to, že je *viktor*? Lebo o ničom inom mi nehovoril.“

„Ak áno, potom sa mýlil v tom, že Leopold je *viktor*.“

„Čo je dosť možné,“ zamumlala si Tawny.

Položila som pohár a pozrela sa na Casteela. „Ale Malik vravel, že je *viktor*.“

„A odkiaľ to vedel?“ spýtala sa Tawny.

„Od Koraleny,“ odvetila som ešte zmätenejšia než vtedy, keď o tom Vikter hovoril.

„Ja neviem, Poppy. Ale to jediné mi napadá. Netuším, čo iné mám o ňom vedieť.“ Zadávala sa na svoje víno. „Keď som sa s ním rozprávala, bolo to ako sen, a keby Wilhelmina nespomenula...“

Tawny zmĺkla a ja som sa ani nemusela pozrieť na Casteela, aby mi bolo jasné, že má na tvári ten svoj úškrn, ktorý sa mu tam zjaví pri každej zmienke o slečne Wille.

„Tak,“ utrúsil Casteel, takže som sa naňho musela nechotne pozrieť. Tušila som, že povie niečo, čo ma buď rozčúli, alebo strápní. „Vravela ti už Poppy o...“

„V každom prípade,“ prerušila som ho hlasno. Uvedomila som si, že Tawny stále mlčí, tak som sa na ňu pozrela. Obočie mala od obáv takmer spojené. „Si v poriadku?“

„Áno. Len sa mi zdá, že Willa niečo vravela, ale...“ Uprene sa zadávala do vína, akoby skrývalo odpoveď. „Musím nad tým porozmýšľať.“ Zdvihla pohár a ja som s úžasom sledovala, ako ho na jeden hlt vyprázdnila.

Zachytila som blížiace sa kroky. „Myslíš, že ti toto pomôže?“ spýtala som sa a hodila bradou k prázdному poháru.

„Je to možné.“ Letmo sa na mňa usmiala, no rýchlo zväžnela. „Počula som o Kamennom vrchu.“ A potom so sklopeným zrakom dodala: „Gianna vravela, že to bolo príšerné.“

„Bolo. Nevedela som, že tam je.“

„Vravela, že si ju nevidela. Prehľadávala iné ulice.“ Zmĺkla a kradmo na mňa pozrela. „Myslím, že sa ti vyhýbala.“

Casteel sa priškrteno zasmial.

Nevšímala som si ho. „Videla... ich?“

Tawny prikývla.

„Je v poriadku?“

„Vzhľadom na okolnosti áno.“ Naklonila sa dopredu a položila pohár na stôl. „Dopočula sa, že to má na svedomí pravý prvotný boh smrti. Ale... prečo? Prečo by to robil smrteľníkom... deťom?“

„To by som aj ja rada vedela. Lenže neviem.“ Keď sa ozvalo zaklopanie, trhane som vydýchla. „Myslíme si, že nám tým chcel vyslať odkaz, že je tu a čo všetko dokáže.“

Hneď nato sa vo dverách zjavil Delano. „Prišiel Malik.“

„Prived' ho,“ rozkázal Casteel.

„Malik,“ zamrmlala Tawny. „Ten ešte nepríjemnejší Da'Neer?“

Nadvihla som obočie.

„To som počul,“ ozval sa Malikov hlas.

Tawny zovrela pery a vydula líca.

Malik vošiel do salóna so zdvihnutým obočím, letmo pozrel na Tawny a zrakom prebehol po mne a po svojom bratovi. Vyzeral trochu lepšie než včera v noci – kruhy pod očami už nemal také nemilosrdné.

„Nechcel som vás rušiť,“ vyhlásil.

„Tawny to neprekáža,“ poznamenal Casteel.

Odfrkla si.

Casteel žmurkol.

„Znovu ti pripomínam,“ povedala som, „že to nie je také šarmantné, ako si myslíš.“

„A ja ti znovu pripomínam, že vôbec nevieš klamať.“ Obrátil sa k bratovi. „Čo potrebuješ?“

„Musím sa s tebou rozprávať medzi štyrmi očami.“ Zmenil postoj, strčil si ruky do vreciek a pozrel sa na Tawny. „Bez urážky. Týka sa to koruny.“

Tawny si vzdychla. „To je asi narážka na to, že mám odísť a nechať ťa s tvojimi kráľovskými záležitosťami.“

Usmiala som sa. „Prepáč.“

„To nič.“ Chytila mi vrkoč a uhladila na ňom končeky. „Chápem, že sa teraz musíš venovať vládnutiu a ešte k tomu,“ ponad moje plece fľochla na Casteela, „zabávať jeho. Aj tak však dúfam, že sa budeme mať kedy porozprávať.“

„To pochybujem,“ odsekol Casteel. „Mňa zabávať je časovo náročné.“

Tawny si odfrkla.

„Nájdem si čas,“ uistila som ju.

„Beriem ťa za slovo,“ upozornila ma a vstala. Keď prechádzala okolo bratov, dala si záležať na pomalejšom chôdzi, a mohla si tak Casteela premerať od hlavy po päty. „Je to kráľovná, tak sa k nej podľa toho správaj.“

„To ja vždy,“ uistil ju.

„Dobre.“ K dverám priam vyrazila.

„Tawny?“ zavolala som za ňou, keď som vstávala.

Jednou nohou v Slnečnej sieni zastala a otočila sa. „Áno?“

Zovrelo mi hrud'. „Nie si... citlivá na svetlo, však?“

Naklonila hlavu nabok a Casteel vypol hrud'. „Nevšimla som si nič také. Prečo?“

Uľavilo sa mi, ale potom som si uvedomila, že jej tú otázku budem musieť vysvetliť. „Len... keďže sa ti zmenili... vlasy a oči, či si nezačala byť aj citlivá na slnečné svetlo.“

„Ach, nie.“ Rukou si vpredu uhladila šaty. „Ale ak sa niečo zmení, budeš to vedieť prvá.“

Usmiala som sa na ňu.

„Tak ahaj večer.“ Bezstarostne mi zamávala, zvrtila sa na päte a odišla. Po chvíli už bolo počuť len ozvenu jej vzdáľujúcich sa krokov.

V momente, ako sa za ňou zavreli dvere, pokrútil Casteel hlavou. „Tvoja priateľka je...“

Smútok, ktorý som zacítila už predtým, ma opäť zaplavil a donútil zavrieť oči. „Dokonalá.“

„Až tak by som nepreháňal.“

„Skús o nej povedať niečo zlé a už sa budeš bozkávať len s rypošmi.“

Malik sa uškrnul a Casteela to rozosmialo.

Otočila som sa k Malikovi, keďže som si spomenula na jeho zranenie. Pozrela som sa mu na ruku pod dlhým rukávom zvrchníka. Zaujímalo by ma, či ho Kieran uzdravil, ako som mu nakázala, alebo či to Malik odmietol.

„Čo tvoja ruka?“

„Úplne zdravá,“ odpovedal s jemným úsmevom. „Niečo vám chcem ukázať.“

„Nepovieš nám čo?“ spýtal sa Casteel s ostrážitosťou v očiach a odložil čašu.

„Radšej by som vám to ukázal,“ odpovedal a naklonil hlavu tak, ako to často robieval aj jeho brat.

Moja zvedavosť rástla. „Kedy?“

Nad tým sa na chvíľu zamyslel. „Zajtra ráno.“

Pozrela som sa na Casteela a ten prikývol. „Môže byť.“

„Super.“ Malik ustúpil dozadu. „Tak sa uvidíme zajtra ráno.“

Casteel znovu prikývol a sledoval odchádzajúceho Malika. Keď sa za ním zavreli dvere, odtlačil sa od príborníka. „Čo to malo znamenať?“ spýtal sa.

Keďže som vedela, na čo sa pýta, začalo mi zvierať žalúdok. „Pamätáš si, ako sme sa rozprávali o tom, že Kolis a Nyktos dokážu zachytiť duše?“

Prikývol.

„Myslím, nie, viem, že sa to dá urobiť viacerými spôsobmi,“ vysvetľovala som a pritom mi prebehlo po krku jemné pichanie, z ktorého mi zovrelo hrdlo. „A dokáže to aj boh. Ale myslím, že sa to nikdy nemalo používať na smrteľníkov.“

„To by dávalo zmysel. Smrteľník bez duše je...“

„V podstate mŕtvy.“ So stále zovretým hrdlom som sa vrátila k pohovke a sadla si. „Telo smrteľníka môže existovať bez duše, ale duša robí z človeka to, čím je. Bez nej sa stáva...“ Pokrčila som čelo.

„*Thanionom.*“

Prudko som sa k nemu otočila. „Odkiaľ to vieš?“

„Požieračom duší,“ dodal a zviezol sa do kresla oproti mne. „Keď zožerú dušu, ich obeť zvyčajne zomrie, ale niekedy... prežije.“

„A nevie, že stratila dušu?“

Zavrtel hlavou, naklonil sa dopredu a oprel si lakte o kolenná. „Z toho, čo si pamätám, si to vôbec nevšímne, kým sa nezačne meniť.“ Stisol pery. „Je to skoro ako pri upíroch, ale ich premena je vnútornejšia. Nakoniec stratia empatiu a začnú byť ovládaní nevyspytateľným hnevom alebo sa ich zmocňujú záchvaty náhlejšej krutosti. Bez duší strácajú spomienky na to, kým boli, a keď sa premena dokončí, stanú sa bezduchými...“ Prudko sa nadýchol a napriamril sa. „Preto si sa pýtala Tawny, či je citlivá na svetlo?“

Prikývla som.

Nič na to nepovedal.

„Neviem, či je to tým, že som sa pokúšala vyliečiť jej zranenie kameňom tieňov, alebo tým, že podstata smrti ukázala svoju pravú tvár. Mohla sa prejaviť aj tá moja stránka, ktorej sa ostatní boja.“ Premohla ma hanba, hoci som vedela, že to nie je moja chyba. Nemala som to v úmysle, ale vtedy som ešte nerozumela svojim schopnostiam. Napriek tomu som však zakročila. „V každom prípade som to urobila.“

Zavrel oči.

Zovrela som prsty, až sa mi nechty zaryli do dlaní, a vtom som pocítila, že sa blíži Kieran. „Vzala som jej dušu.“

Casteel vykrútil hlavu nabok. „Ach, Poppy,“ zašepkal.

„A... nemôžem jej ju vrátiť.“ Hlas mi zoslabol a hlboko vo mne sa usadila bolesť, ktorú som zo seba nedokázala striasť. Donútila som sa pomaly a pravidelne dýchať. Nádych, výdych. „Absolvovala som povýšenie s jej dušou, a to sa nemalo stať,“ povedala som mu, hoci som tomu až tak úplne nerozumela. „A čo jej duša?“

Casteel otvoril oči.

„Je stratená.“

Okamžite stál predou mnou a položil si ruky na moje. A, bohovia, práve preto som ho tak milovala. Predtým než prišla Tawny, sme sa hádali. Niečo medzi nami viselo, ale keď na to prišlo – keď som ho potrebovala –, bol tu. „Ty za to nemôžeš. Chcela si ju uzdraviť. Nevedela si, že sa to stane,“ vravel.

„Viem.“ A naozaj som si to uvedomovala. V hĺbke srdca. Nič sa tým však neľahčovalo. „Musím jej to povedať.“

„Dobre.“ Zdvihol mi ruku a pobožkal ma na manželský odtlačok. „Ešte predtým skúsme zistiť, či s tým nemôžeme niečo urobiť. Spýtame sa Svena. Uvidíme, či niečo nevie. Aj Willy. Máme čas.“

„Koľko?“

„To závisí od nich a od toho, ako dlho vydržia byť sami sebou.“ Palcom mi pohladil odtlačok. „A Tawny je silná.“

„Je,“ vydýchla som a zúfalo som túžila po tom, aby sme mohli niečo urobiť.

Ale *vadentia* mlčala a ja som toho o predvídavosti vedela len málo, takže som netušila, či to jednoducho netuším alebo či samotné jej mlčanie je odpoveďou.

Ktorá znamená, že sa s tým nedá nič urobiť.